

Höst även i Novéant

Regn. Regn. Och åter regn. Det verkar som att hösten äntligen har kommit. Hemma i Sverige har den pågått sedan september och från vad jag hör av vänner och familj, börjar det bli allt kallare. Frost på vindrutorna och minusgrader under nätterna. Här, i Frankrike, var hela september lika varm och solig som vi kanske har turen att ha i mitten på sommaren i Sverige. Nu börjar hösten på riktigt och Halloween närmar sig, något som alla barnen verkar vara uppspelta över. Löven börjar bli smått gula på vissa ställen, även om det knappt märks än. Luften känns svalare och himlen är grå, men för mig är det fortfarande relativt varmt, kring 12-15 grader. Halloween är ingen stor tradition i Frankrike, men barnen verkar tycka om det! Hemma i Sverige är det inte heller någon stor grej, det var mer intresse när man var liten och fick klä ut sig och tigga godis av hela grannskapet. Barnen gör samma sak här och jag har blivit medbjuden på Halloweenkalas. Jag är ganska säker på att några av barnen frågade om jag ville följa med och fråga "bus eller godis". Självklart! Inte missar man väl en chans för lite extra karameller!

Jag har börjat falla in i rutin på riktigt nu. Så mycket att jag knappt märker att dagarna går. Tiden går så oerhört fort och jag förundras varje gång jag tänker på att jag redan varit här i en månad. Tre månader återstår och jag är säker på att de kommer passera lika fort.

På den korta tiden har jag hunnit besöka Luxemburg tillsammans med Yannicks familj, där vi promenerade runt staden och åt en väldigt god lunch på en tibetansk restaurang. Vi besökte även Scanshop, en liten affär i Luxemburg som endast har skandinaviska produkter, mestadels svenska. Där föreslog jag till Yannick att han skulle köpa Kalles Kaviar till sin familj. Till min förvåning fick jag höra att barnen tyckte om det. Jag passade på att plocka på mig ostbågar, gott & blandat, Ahlgrens bilar och Marabou mjölkchoklad. Ni vet, sådan där ytterst nödvändig proviant.

Jag har även hunnit vara med på en tysk fest med traditionell och icke-traditionell musik, där man åt Choucroute, vilket är en specialrätt som endast kan ätas i stort sällskap, då man måste förbereda stora mängder av det vid tillagning. Vitkålen genomgår nämligen samma procedur som surströmming, har jag fått höra från Mickaël. Det blev också dans, öl och skratt. Bh:ar flög av hit och dit. Det gamla vanliga... Skämt åsido, så var det faktiskt bh:ar involverade! Jo minsann, några frivilliga var vänliga nog att uppoffra sina bh:ar till sångaren på scenen, som sedan knöt ihop dem till en lång banderoll! Kan ju konstatera att jag blev lite förvånad! Men stämningen var härlig och jag hade roligt, även om kanske inte lika roligt som de överförfriskade pensionärerna. Det var helt klart en av de mest lyckade och underhållande festerna jag har varit på!

Min nya värdfamilj jobbar under dagarna och ser på tv eller liknande på kvällarna. Då sysselsätter jag mig med att spela piano i deras dotters rum. Jag har hunnit lära mig flera nya låtar och jag tränar på att sjunga och spela samtidigt, något jag aldrig tagit mig för hemma i Sverige. För mig som knappt vågat sjunga inför vänner och familj, är det ett stort framsteg att nu kunna spela och sjunga för dem via Skype. Jag har helt kommit över min scenskräck och jag vet att min nyfunna självständighet och självsäkerhet; att våga, har hjälpt mig. Innan jag kom till Frankrike skulle jag aldrig ha sjungit för främmande människor. Nu är det en del av min vardag. Så när jag säger att en sådan här upplevelse förändrar dig, hela ditt liv, menar jag det av hela mitt hjärta. För den här upplevelsen har förändrat mig på många positiva sätt! Jag är mindre rädd att ta kontakt med andra, jag vågar släppa loss och jag vågar sjunga för folk jag bara känt några dagar! Men bland det bästa, jag har ändrat mina

matvanor. Och det här kommer mina föräldrar bli lyckliga över; jag är inte lika kräsen. Jag äter det som bjuds och jag har börjat äta grönsaker som jag aldrig skulle rört vid i Sverige. Nu älskar jag kokta morötter och äter det till nästan varje middag.

Det finns mycket att se fram emot. Jag har påbörjat en liten kurs i franska hemma hos familjen Ulbrich, där jag kommer vara varje fredag eftermiddag för att träna på att prata franska. Jag spelar enklare spel med barnen för att träna på att fråga och besvara frågor. Roligt och lärorikt på samma gång!

Hittills har jag lyckats hålla min hemlängtan tyglad, det är första gången jag någonsin varit borta så länge från min familj och mina vänner. Första gången jag är på egen hand. Jag saknar mina nära och kära, och jag saknar Sverige, men samtidigt är jag överlycklig av att vara i Frankrike. Det känns naturligt att vara här. Som att min familj inte är så långt bort. Jag känner mig som hemma.

Rebecca Elvelin